

Η ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΤΟ ΑΠΟΓΕΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

«Αν έρχετ' από λείψανο ό παλᾶς ποῦ βλογαῖ, τοῦ γάμου τὸ στεφάνι, σιούς τρεῖς μῆνες ἀπ' τοὺς νηόπαντρους ό ἕνας θά πεθάνη». Ἡ λαϊκὴ αὐτὴ δοξασία εἶναι ἡ βασικὴ ψυχολογικὴ αἰτία ποὺ ἂν τραγικὴ μοῖρα, διατρέχει, συνθέτει, καὶ κατευθύνει τὴ σκηνικὴ δράση τοῦ νέου ἑλληνικοῦ μονόπραχτου μουσικοῦ δράματος ποὺ διεσκέυασε καὶ σὲ λιμπρέττο ό ἴδιος ό συνθέτης κ. Μάριο Βάρβογλης ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ἔργο Θ. Συναδινοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἡ βαρεῖά ἀτμοσφαῖρα τοῦ ἔργου, μεταδίδει σιὸν ἀκροατὴ ἀκαθόριστες ἀνησυχίες καὶ φόβους, νοιώθοντας διαισθαντικὰ μύχιους συγκλονισμοὺς ποὺ θᾶχουν σὰν ἀποτέλεσμα ἀβυσσαλέας συναισθηματικῆς συγκρούσεως καὶ ποὺ θά κατευθύνουν ἀμείλιχτες τὴ δράση σιὸν μοιραῖο ἀφανισμό. Μετὰ τὴ λειτουργία τῆς ἀνάστασης, ἡ Ἀγάπη — τὸ ἀπόγεμα τῆς Ἀγάπης, — ποὺ γλυκαίνει τίς καρδιές. Νᾶ ἀμέσως ἡ δραματουργικὴ σύγκρουση περιβάλλοντος καὶ ἐσώτερων ἀτομικῶν διαθέσεων, ποὺ ἡ ἔντεχνη συμπλοκὴ τους κορυφώνουν σὲ ὕψη τραγωδίας τὴ συμπυκνωμένη σκηνικὴ ζωὴ τοῦ ἔργου. Ἐνας παναρμόνιος ἠχητικὸς σάλος ὑποκαθιστᾶ τὸ ἀμφίβολο ψυχο-

λογικὸ κλίμα, μέσα σιὸ ὁποῖο σὲ λίγο θά ξεσπάσῃ ἡ τρομερὴ καταγίδα τῶν παθῶν. Μ' ὄλη τὴν ἀγωνιώδη ὄψη τῆς, σιὴ συνολικὴ τῆς παρατήρηση, ἡ μουσικὴ διακρίνεται γιὰ μιὰ ἀπόλυτὴ ἀκουστικὴ κομψότητα ποὺ εἶναι χαρακτηριστικὴ ἄλλωστε σφραγίδα τοῦ κ. Βάρβογλης. Τὰ φωνητικὰ μέρη ἐνισχυμένα ἀπὸ τὴ δεξιότεχνικὴ μεταχείριση τῆς ὀρχήστρας κατώρθωσαν κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος νᾶ ἡχογραφήσουν ὄλο τὸν ἐσώτερο κατακλυσμὸ τῶν παθῶν. Ἡ τεχνολογία ποὺ ἀκολούθησε ό συνθέτης, ποὺ κατατάσσεται σιὲς νεοκλασσικῆς μουσικῆς μορφῆς καὶ εἰδικώτερα σιὴ σχολὴ C. Frank, εἶναι ἐκείνη ποὺ σιὴν ἐξωτερικευσὴ τῆς γενικά, χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ συγκράτηση ποὺ σὲ περιπτώσεις, ὅπως ἐδῶ ποὺ θά χρειαζόταν σὲ μερικὰ μέρη τὸ ἀλλόφρενο ἠχητικὸ ξέσπασμα ποὺ θά ἐλόκληρωνε τὴ δύνῃ τῶν συγκρούσεων, δὲν τὸ δίνει. Ἀκόμη λείπει ἡ πολυμορφία σιὸς ὀρχηστρικοὺς συνδυασμοὺς ποὺ ποικίλουν τὸ ἀκουσμα, μᾶ καὶ ποὺ διαγράφουν ἐντονώτερα τὰ διάφορα χαρακτηριστικὰ σημεῖα. Μ' ὄλ' αὐτὰ πρέπει νᾶ ὁμολογήσω ὅτι τὸ νέο μονόπραχτο μουσικὸ δράμα τοῦ Μάριου Βάρβογλης μὲ τὸν ὀρθόδοξο μουσικὸ του ἀπολυτισμὸ παίρνει μέσα σιὲς νεώτερες ἑλληνικῆς μουσικῆς δημιουργίες σημαντικώτατὴ θέσι. Ὅλοι οἱ ἐκτελεστῆς Δαμασιώτης καὶ Παπαναστασίου, Εὐστρατίου, Κορώνης, Μολάτσος, Ἀνδρουλῆς, Κοτομάτας, Χοιδᾶς καὶ Καζαντζῆς ἀτάθησαν περιφῆμα σὰν ἠθοποιοὶ καὶ σὰν τραγουδιστῆς, μόνο ποὺ ἡ diction σὲ

ὄλους ἦταν ἀτελέστατὴ. Ἡ σκηνοθεσία τοῦ κ. Τριανταφύλλου, ἡ σκηνογραφία καὶ κοστούμια τοῦ κ. Μολφέση καὶ ἡ μουσικὴ διεύθυνσις τοῦ κ. Ζώρα ἀπαιτοῦν θερμὸς ἐπαίνους.

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ